

Anul viitor pe vremea asta

Sophie Cousens

Traducere din limba engleză de

ROXANA OLTEANU

NEMIRA

COPERTA: www.penguin.co.uk

Ilustrația copertei: Lucy Truman; design: Emma Grey Gelder

Caligrafia titlului: Adnan VASILE

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR

Redactor: Andreea IANCU

Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU

Lector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COUSENS, SOPHIE

Anul viitor pe vremea asta / Sophie Cousens ; trad. din lb. engleză: Roxana Olteanu. –

București: Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1253-2

I. Olteanu, Roxana (TRAD.)

821.111

Sophie Cousens

THIS TIME NEXT YEAR

Copyright © Sophie Cousens, 2020

First published as THIS TIME NEXT YEAR in 2020 by Arrow, an imprint of Cornerstone.

Cornerstone is part of the Penguin Random House group of companies.

© Nemira, 2021

Tiparul executat de tipografia EVEREST.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1253-2

*Scumpei mele mătuși Em,
căreia i-ar fi plăcut să citească această carte.*

Seara de revelion, 2019

La Night Jam era plin. Muzica asurzitoare vibra în club și pereții erau lipicioși din cauza transpirației și a alcoolului. Minnie îl ținea strâns de mână pe Greg în timp ce treceau prin mulțimea din apropierea ușii.

— N-o să ajungem niciodată la bar! i-a strigat Greg.

— Ce?! a sărit și Minnie, încercând să acopere basul puternic.

— N-o să reușim să luăm ceva de băut înainte de miezul nopții. Nici măcar nu știu unde e petrecerea lui Lucy, i-a spus Greg.

A arătat în sus, indicându-i că ar trebui să încerce să-și facă loc pe scări, spre terasa de la mezanin. Minnie s-a uitat la ceas – mai erau zece minute până la miezul nopții. Tot ce se întâmplase până atunci nu făcuse decât să îi întărească ura pe care o simțea pentru revelion. De ce n-a stat ea acasă, să se culce devreme? Pe urmă și-a amintit că i se tăiasse căldura – ieșise ca să se încălzească. Iar Greg fusese atât de hotărât să se ducă la petrecerea colegei lui de serviciu! Pur și simplu, ar fi simțit că e o iubită jalnică, dacă l-ar fi lăsat să se ducă singur.

Minnie a îngăduit să fie trasă prin mulțimea de trupuri care trepidau. În cele din urmă, au ieșit din mulțime și au pășit în aerul rece al nopții, unde basul bubuitor din club era la un nivel mai rezonabil de decibeli.

— Fii atent! a spus Greg, împingând la o parte un bețiv.

S-a uitat urât la bărbat, încercând să-l facă să observe că vărsase berea pe cineva, dar insul era mult prea beat ca să-i mai pese.

— Ți-am zis cum e să-ți petreci revelionul cu mine! a spus Minnie.

— Nu vrei să termini odată cu prostiile astea despre așa-zisul tău ghinion? i-a zis Greg, clătînând din cap.

— Serios, e-o chestie reală, chiar mi se-nțâmplă chestii urâte de Anul Nou. Nu m-ar surprinde dac-ar lua foc clădirea asta până dimineață. Sau, eventual, dac-ar ateriza un mic asteroid exact în locul în care stau.

— Nu cred c-avem o noapte groaznică pentru că ești tu ghinionistă; cred c-avem o noapte groaznică pentru că ne-ai târât la cină acasă la ciudatul de Alan, în partea cealaltă a galaxiei. Acum ajungem la o petrecere cu două secunde înainte de miezul nopții, când toată lumea e dopată cu suc și... Alo, Echipa Stelară?

Greg și-a ridicat un deget la ureche, oprindu-se să asculte o transmisie imaginară.

— Echipa de Control spune că nici măcar nu suntem la petrecerea la care trebuia s-ajungem.

— Cer permisiunea de a anula misiunea? a întrebat Minnie cu speranță.

— Permisie neacordată, a spus Greg.

Minnie și Greg sunt împreună de cinci luni. S-au întâlnit la un marș din fața primăriei, când protestau împotriva lipsei de locuințe ieftine în Londra. Greg era jurnalistul care se ocupa de subiect, iar Minnie era acolo pentru a o susține pe doamna Melvin, cea care îi livra mâncare de când își începuse afacerea. Minnie și prietena ei Leila făcuseră o pancartă pentru marș, pe care scria: HOUSING IS A HUMAN RIGHT („Să ai o casă e un drept fundamental“), dar folosiseră prea multă vopsea la primul „H“, așa că semănase puțin cu un „M“¹ în timpul marșului. Minnie, Leila și doamna Melvin s-au trezit lângă un grup de persoane îmbrăcate ca niște pisici mari și care purtau monoclu și joben. Una purta un tricou pe care scria: SPUNE NU PISICILOR GRASE! Greg a dat fuga la ei să facă o fotografie cu pancarta lui Minnie, având în fundal pisicile grase. A clătinat din cap, râzând, și a continuat să facă fotografii.

— De ce râzi? i-a strigat Minnie supărată.

¹ Joc de cuvinte în limba engleză între *house*, „casă“, și *mouse*, „șoarece“ (n. tr.).

— Poate că pisicile sunt așa de grase fiindcă au mâncat atâția șoareci?
a întrebat-o Greg, arătând spre pancarta ei.

Leila s-a uitat și a izbucnit în râs. Minnie și-a dat ochii peste cap.

— Nu scrie *mouse*, „șoarece“, a spus ea, cu mâna proptită ferm în sold.

— Ba chiar pare că scrie *mouse*, Minnie! a spus Leila.

— Minnie Mouse, fotografia asta va fi de prima pagină, a spus Greg cu un zâmbet mucalit.

— Ai face bine să n-o publici acolo, a spus Minnie, încercând să nu râdă în timp ce îl fugărea pe stradă, lovindu-l cu pancarta ei în joacă.

Lui Minnie îi plăceau bărbații care o făceau să râdă. A fost atrasă instantaneu de sarcasmul și de fața lui prelungă. Avea o barbă frumos îngrijită și niște ochelari deosebiți, cu rame negre. După ce au început să se întâlnească, Minnie a descoperit că lui Greg îi plăcea să inventeze titluri de primă pagină, și nu doar pentru muncă – îi plăcea să pună un titlu pentru toate acțiunile ei. Când Minnie s-a împiedicat de scară, el a spus: „O tipă mișto se împiedică pe scară! În prezent, scara își caută avocat; sunt șanse mari să piardă!“ Sau, când ea a luat ultima banană din fructiera lui, a spus cu o tărăgăneală tipic americană: „Crima din fructieră rămâne ne-rezolvată: oare fructele interzise sunt cele mai dulci? A nimerit ca nuca-n perete? Sau a fost doar ceva de genul: strugurii sunt acri?“ Jocurile de cuvinte erau pasiunea lui. Însă, în seara asta, Greg nu făcea nicio glumă.

— Uite, stai aici, i-a spus cu un oftat, uitându-se prin balcon. Intru înapoi și încerc să găsesc sala aia privată.

— OK, bine. Dacă aterizează un asteroid în lipsa ta, la revedere, ți-am spus doar că așa va fi. Și un an nou fericit! a adăugat Minnie, încercând să pară veselă.

După ce Greg a plecat, s-a întors să admire Londra și a trecut-o un fior. Orașul îți dădea o senzație de liniște care contrasta puternic cu atmosfera din club. Clădirile erau scăldate de lumina argintie a lunii și cerul nopții era nemișcat și fără nori. Minnie și-ar fi dorit să se poată transporta în vârful unui alt zgârie-nori, doar ca să se întindă pe acoperișul plat și să se uite la stele, fără să fie deranjată de oameni.

— Zece, nouă, opt...

Oamenii începuseră numărătoarea inversă.

— Șapte, șase, cinci...

Minnie s-a uitat la toate perechile acelea care se apropiiau în așteptarea sărutului de la miezul nopții. Era bucuroasă că Greg nu era aici să o sărute. Niciodată nu pricepuse de ce sfârșitul anului trebuie să fie marcat de convenția aceea ridicolă conform căreia toată lumea trebuie să-și lipească buzele la unison. Oamenii care se comportă precum lemingii, făcând ce face turma.

— Patru, trei, doi, unu, la mulți ani!

O explozie de artificii a erupt pe cer, luminând orașul sub o ploaie de scânteii multicolore. Răbufniri uriașe de energie au aprins întunericul și universuri miniaturale s-au născut din lumină doar ca să ajungă la extincție câteva momente mai târziu. Minnie se minuna de tot efortul care se făcuse pentru un spectacol de lumini atât de trecător. Clădirile orașului, jos, păreau nemișcate și maiestuoase, indiferente la activitatea frenetică de sus. Pe balconul clubului, focurile de artificii aruncau umbre urâte pe fețele abulice ale oamenilor beți care se legănau și se mișcau prin mulțime. Lumina se reflecta în colțurile lui murdare, pline de mucuri de țigară și de pahare de plastic aruncate pe jos. Niște fete care păseau împleticit pe tocuri au dat peste ea, iar Minnie a trebuit să se prindă de balustradă ca să-și păstreze echilibrul.

— La mulți ani mic, și-a spus ea încet.

Apoi a simțit ceva cald și ud, când una dintre fete a vomitat pe spatele ei.

Când Greg s-a întors, mulțimea de pe terasă se rărise, iar Minnie stătea pe jos, lângă balustradă, și îl aștepta.

— Cu ce ești îmbrăcată? Unde ți-e bluza? a întrebat-o Greg.

Minnie își băgase în geantă bluza udă și acum era îmbrăcată doar cu o vestă cenușie, cu șnururi ca niște spaghete.

— Cineva a vomat pe bluza mea, a spus ea, strângându-și brațele în jurul trupului.

— Vai de mine! Păi, e destul de indecent.

Greg a făcut mâna pâlnie la gură, ca și cum ar fi avut un microfon.

— Prognoza meteo – vine o furtună de cupa D.

— Ei, fie asta, fie croitorie de tip vomă, a spus Minnie, trăgându-se jenată de vestă.

Niciodată nu-și imaginase că avea să poarte o ținută atât de sumară în public. Se simțea foarte expusă.

— Ai găsit petrecerea sau nu?

Greg a dat din cap. A condus-o înapoi prin club, au urcat pe o altă scară și au intrat pe o ușă dublă, tapisată cu catifea roșie și păzită de doi gardieni chelioși.

— Am fost aici acum un minut – am venit pentru petrecerea aniversară, le-a explicat Greg.

Gardianul le-a făcut semn să intre, aruncând o privire spre sânii lui Minnie, când au trecut pe lângă el. Minnie și-a încrucișat brațele pe piept.

Petrecerea din spatele ușii de catifea roșie era tot ce nu fusese petrecerea din cealaltă cameră: muzica era la volum normal, oamenii păreau frumos și sofisticat îmbrăcați, chelnerii umpleau paharele cu șampanie și nimeni nu vomita. Peretele exterior al sălii, curbat, era din sticlă și îți oferea o priveliște incredibilă asupra Londrei, la 180 de grade. Minnie s-a simțit imediat intimidată. Asta era petrecerea unui om bogat, o petrecere cu ținută formală – nu avea cum să fie mai inadecvată. Minnie gătisese pentru destui oameni bogați ca să știe cum reacționează în fața unor oameni ca ea; o privesc de sus sau, mai rău, se uită prin ea. Dacă ar fi purtat armura potrivită, ar fi putut să facă impresia cuiva căruia nu-i pasă, dar cu vesta ei prăpădită n-avea cum.

— Greg! Nu mi-ai spus că e ținută formală! a șuierat ea.

— Ținuta formală este un concept burghez, Minnie. N-aș purta-o nici la înmormântarea mea.

Greg a scanat camera, după care i-a făcut cu mâna unei fete blonde și înalte, îmbrăcată cu o rochie roșie, strâmtă.

— Lucy!

Fata s-a întors, i-a zâmbit, recunoscându-l, după care a pornit prin mulțime spre ei.

— Mai bine mai târziu, decât niciodată: bună! a spus Greg, atingându-i brațul. Ea e Minnie. Cineva a vomitat pe ea când veneam încoace.

— Bună, a spus Lucy.

Buzele ei pufoase s-au întins peste dinții perfect drepecți, într-un zâmbet compătimitor.

— Îmi pare rău pentru ce ai pățit. E ridicol să te oblige să treci prin toată plebea aia ca să ajungi la salonul VIP.

Minnie a clătinat din cap, abandonând subiectul.

— Grozavă petrecere, a spus ea, uitându-se la toată băutura servită gratuit.

Oare cât o costa o petrecere de genul ăsta?

— E ziua iubitului meu pe întâi. Ne-am gândit că putem folosi asta ca scuză pentru a trage un bairam tare de revelion, a spus Lucy, fluturând din mână.

Apoi s-a întors spre Minnie cu un zâmbet radios.

— Hei, nu spunea Greg că și tu ești copil de întâi ianuarie, Minnie?

— A, la mulți ani! a spus Greg în grabă.

Lucy s-a întors să se uite la el cu ochii mari.

— Greg, nici măcar nu i-ai spus la mulți ani până acum? Dă-i papucii, Minnie!

Lucy a râs și l-a împuns în coaste. Greg a roșit și s-a uitat la picioare.

— Nu sunt mare fan aniversări, a zâmbit Minnie.

Au rămas tăcuți un moment.

— Deci, ăăă, Lucy are rubrica de gastronomie la ziar, a spus Greg. Stau și eu la rând pentru un job așa de norocos. Am văzut că săptămâna trecută ai fost la La Petite Assiette Rouge. Sunt al naibii de invidios, Luce!

— Sunt și dezavantaje, dragă. Mă îngraș proporțional cu numărul de cine cu stele Michelin la care sunt nevoită să iau parte. Mă simt ca o găscă de *foie gras* îndopată până explodează, a spus Lucy.

Minnie a aruncat o privire spre corpul ei zvelt, lucrat la sală și îmbrăcat în rochia strâmtă, care spunea: *uitați cât sunt de subțire*.

— Măi, să fie, câte vicisitudini, a spus Greg și a înghiontit-o cu cotul în coaste. Fată deșteaptă și frumoasă, hrănită forțat cu mâncăruri fine – activiști ai drepturilor omului, fiți pe fază!

Lucy și-a dat capul pe spate și a scos un hohot de râs, jumătate pufnit, jumătate mut, apoi s-a agățat de brațul lui Greg, ca și cum ar fi fost gata să cadă.

— Cred că te distrezi la maximum cu ăsta, Minnie.

Minnie a dat din cap, deși se întreba dacă nu cumva titlurile amuzante ale lui Greg nu încep să devină enervante.

— Mins e și ea în lumea gastronomiei, a spus Greg, stând puțin mai drept. Are o firmă de catering caritabilă.

— Sună interesant, a spus Lucy, uitându-se peste umărul lui Minnie și făcând cu mâna cuiva din spatele ei.

— Nu cred că plăcintele pe care le facem pentru bătrâni pot fi numite „lumea gastronomiei“, dar îți mulțumesc că m-ai ridicat în grad, iubitule, a spus Minnie, masându-l pe spate.

— Faci catering și pentru evenimente? Poate ne-am întâlnit vreodată? o întreabă Lucy, îndreptându-și din nou atenția asupra ei.

— Nu, facem doar plăcinte pentru bătrâni. Firma se numește No Hard Fillings și e ceva gen Meals on Wheels.

Lucy a clipit la ea de câteva ori.

— No Hard Feelings?¹ a întrebat ea.

— Nu, a spus Minnie. No Hard Fillings, adică umplutura de la plăcintă. S-a vrut a fi, ăăă, ceva amuzant.

— A, înțeleg. Ha-ha, a spus Lucy și și-a încrețit nasul, râzând tăcut. Ei, trebuie să fie foarte... îndestulător.

Greg a pufnit în râs.

¹ Joc de cuvinte intraductibil: expresia *no hard feelings* înseamnă, literal, „fără resentimente“, și *no hard fillings*, „fără umpluturi tari“ (n. tr.).

— Bună asta, Luce, și-a lovit el cotul de cotul lui Lucy. Vezi tu, chestia e că firma lui Minnie ar avea mai mult profit dacă n-ar mai da atâtea chestii gratis și n-ar angaja o groază de puturoși cu zero etică a muncii.

— Nu fac asta și nu e adevărat, a spus Minnie, lăsând capul în jos.

— Ei, pare să fie ceva care îți oferă multe satisfacții, a spus Lucy. Mie bătrânii mi se par așa de drăguți, ție nu?

— Unii sunt drăguți, alții sunt complet idioți, la fel ca noi toți, a spus Minnie.

Greg a chicotit tare și Minnie l-a bătut ferm cu palma pe spate.

— Dar ai de gând să îți dezvolti afacerea, nu, Minnie? a spus Greg, recăpătându-și calmul. Asta e plaja ei actuală de clienți, dar se poate extinde foarte ușor; nunți, evenimente corporatiste, la standarde înalte, de tot felul. Poate te pune Lucy în legătură cu câțiva oameni.

— Sigur, sigur, aș fi bucuroasă să te ajut, a spus Lucy, făcând cu mâna cuiva din cealaltă parte a sălii și punându-se în mișcare. Uite, eu trebuie să mă duc printre invitați. Simțiți-vă ca acasă; beți din șampania noastră – am comandat mult prea multă. Și nu vă faceți griji că ați ajuns târziu, petrecerea abia a început.

Lucy a înclinat capul și le-a oferit amândurora un zâmbet de gazdă îndelung repetat, după care, cu o fluturare a părului ei lung și mătăsoș, s-a îndepărtat. Minnie s-a uitat cum ochii lui Greg o urmăresc prin sală.

Văzându-i că stau cu mâna goală, un chelner a venit la ei să le ofere șampanie. Au luat amândoi câte un pahar și au vrut să ciocnească, dar au ratat, și paharul lui Greg s-a lovit de încheietura mâinii lui Minnie. El și-a retras repede mâna și a luat o gură zdravănă de șampanie.

— Un an nou fericit, a spus Minnie.

— Un an nou fericit, a spus Greg, apoi, după o pauză: La mulți ani, aaa, am un cadou pentru tine acasă. Scuze, n-am avut timp să-l împachetez.

— Nicio problemă. Ți-am spus să nu-mi iei nimic.

Greg și-a trecut greutatea de pe un picior pe celălalt, uitându-se prin sală.

— Lucy Donohue e o persoană care îți poate fi utilă, ți-am spus că merită să venim aici în seara asta. Îi cunoaște pe toți cei care sunt cineva în

domeniul tău. N-ar trebui să subestimezi importanța unor relații care te pot face să ajungi departe, Minnie.

— Mă îndoiesc că îi cunoaște pe toți cei care sunt cineva în domeniul plăcintelor, a spus Minnie, după care, adoptând un ton afectat, doar dacă nu e vreun *chef* patiser care face *choux pie-ettes* din *foie gras* în manieră franțuzească.

A scos limba și a izbucnit în râs.

— Nu știi de ce faci așa mereu, a spus Greg. Eu încerc să te ajut.

— Ai dreptate, scuză-mă, a spus Minnie, simțindu-se rușinată.

Nu era nevoie să-i spună Greg. Întotdeauna își dădea seama de răutățile rostite când se simțea nesigură și, în final, asta o făcea să se simtă și mai prost. Și-a mușcat buzele, jucându-se cu lănișorul. Greg se îmbufnase și îi zvâcnea un mușchi în obraz.

— Ei, se pare că ai reușit să ajungi până la miezul nopții și nu te-ai transformat în dovleac sau ce te îngrijora pe tine.

— Ghinionul nu se termină la miezul nopții, ține toată noaptea de revelion și prima zi din an. Și nu mi-era teamă că „o să mă transform în dovleac” – ci de chestii mărunte, cum ar fi să vomite cineva pe mine sau să-mi pierd haina în autobuz, venind înapoi. Pur și simplu nu am noroc în perioada revelionului.

— Păi, cineva a vărsat bere pe pantofii mei și am ratat mai toată petrecerea prietenei mele pentru că a trebuit să stau acasă la excentricul tău prieten. Poate că și eu sunt ghinionist.

Greg și-a încheiat fraza cu un zâmbet exagerat de însuflețit, un zâmbet care spunea: „Glumesc, ca să nu te simți jignită.” Privirea i-a coborât spre pieptul ei.

— Vesta e chiar obscenă? a întrebat ea, strângând din ochi.

— Ei, tu știi că mie îmi place priveliștea asta, Min, dar poate că restul lumii ar prefera să se uite la altceva, a dat Greg din cap.

— Corect, mă duc la baie și încerc să-mi repar cămașa.

În drum spre baie, Minnie și-a verificat telefonul. Avea un mesaj de la Leila.

„Voiam doar să văd ce faci. Care-s daunele? E nevoie să vin să te salvez dintr-o luare de ostatici/groapă/mai rău?“

Minnie a zâmbit și a tastat un răspuns: „Nu prea rău, deocamdată. Doar am pierdut haina și s-a vomitat pe mine.“

Leila era cea mai bună prietenă a ei și partenera ei de afaceri. Înfințaseră No Hard Fillings împreună, cu patru ani în urmă, și de atunci își investiseră în afacere tot timpul, banii și energia lor. Dacă nu ar fi fost Leila, Minnie se îndoia că ar fi putut să reziste cât rezistase. Întâmpinaseră o mulțime de obstacole în drumul lor, încât ar fi fost deja mult mai simplu să renunțe și să se apuce să lucreze pentru cineva, pentru cineva care știi că îți va plăti salariul la sfârșitul lunii, în loc să stai să buchisești la registrele contabile ca să iei și tu ceva bănuți.

„Deci, surpriză – mi-am petrecut seara de revelion făcând plăcinte, ca să nu trebuiască să lucrăm mâine. Te scot undeva de ziua ta. Va trebui să porți rochie“, spunea mesajul Leilei.

Minnie a zâmbit. I-a trimis o rochie și un emoji cu față de bolnav.

Leila i-a trimis un ecran plin de plăcinte, după care un ecran plin cu fețe bolnave. Minnie a râs zgomotos și apoi i-a răspuns: „Ești cea mai tare. Mulțumesc, față de plăcintă. Pentru tine și doar pentru tine, voi purta o rochie XXX.“

Minnie a ridicat capul din telefon și a intrat direct într-un chelner care ducea o tavă de antreuri. O avalanșă de *tartelette* cu brânză de capră s-a prăbușit peste ea.

— O, doamne! Îmi pare atât de rău, a spus ea și s-a așezat în genunchi și în mâini, ajutându-l pe chelner să strângă resturile.

— Nu e seara mea, a spus chelnerul abătut.

Nu putea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Minnie a văzut că pe ochelarii lui erau stropi de brânză moale. I-a luat cu blândețe de pe nasul lui și i-a șters pe vesta ei, după care i-a înapoiat.

— Cunoscut sentimentul.

După ce l-a ajutat pe chelner să curețe cât a putut de bine, Minnie a ocolit barul și a găsit toaletele, pe un coridor slab luminat. A aruncat o

privire în toaleta femeilor. Vreo șase femei sporovăiau la oglindă, refăcându-și machiajul. Nu voia să-și spele în fața lor cămașa pătată de vomă. A mers mai departe pe coridor și a găsit o toaletă unisex stricăță, care avea chiuvetă și uscător de mâini – perfect. A scos bluza neagră, de mătase din geantă și a început să clătească ce era mai rău. Din fericire, era mai mult lipicioasă, nu avea pe ea resturi prea mari, dar mirosul de suc gastric amestecat cu votcă și cola a făcut-o să se țină de nas. Nu-și putea imagina că Lucy Donohue s-ar afla vreodată într-o astfel de situație.

S-a privit în oglindă, dându-și instinctiv buclele după urechi. Părul ei nesupus a revenit la loc imediat ce i-a dat drumul. Tocmai se tunsese, iar coafeza i-l tăiasc cu vreo doi centimetri mai scurt decât îi ceruse. Acum nu putea să-l lege sau să-l dea la o parte din ochi. Și-a trecut degetul pe sub ochi și și-a șters niște urme de dermatograf, apoi a mai aplicat un strat din rujul vișiniu pe care Leila i-l oferise cadou de ziua ei, în avans. Ea n-ar fi ales niciodată ceva atât de îndrăzneț, dar se potrivea cu tenul ei, și ea se mira că Leila știa uneori mai bine decât ea ce i se potrivește.

Și-a zvântat cămașa sub uscător cât de bine a putut, după care a îmbrăcat-o. A stat așa o clipă, uitându-se în oglindă cum arată cu cămașa jilavă, șifonată și deformată. Era cea mai frumoasă piesă vestimentară din garderoba ei; o bluză croită pe corp, de mătase neagră, cu manșete albe, strânse pe încheietură. Era o marcă scumpă și o găsisese într-un magazin second-hand. Fusesse atât de încântată când o găsisese! Acum era ca și cum până și cămașa știa că este o impoștare și se șifona în semn de protest.

— Hai, și-a spus ea ferm, încurajându-se să se întoarcă la petrecere.

A expirat încet. Trebuia să înceteze, să nu mai strice cheful oamenilor. Greg a vrut să vină aici și ea a vrut să fie cu Greg. Poate că s-au terminat ghinioanele, cel puțin de revelion.

S-a dus să deschidă ușa, dar când a apăsat mânerul, a rămas cu el în mână. A încercat din nou ușa – nu se deschidea. A încercat să prindă la loc mânerul, dar nu intra.

A bătut în ușă cu amândouă mâinile.

— Hei! Poate cineva să mă ajute? Nu pot să deschid ușa!

În clipa aceea, volumul muzicii de afară a mai crescut cu un nivel. Se părea că a început să cânte o formație și din mijlocul petrecerii se auzeau chiote și țipete. N-o s-o mai audă nimeni acum. Va trebui să stea și să aștepte până când va veni Greg s-o caute. S-a lăsat să alunece pe podea și a ridicat ochii spre tavan. Toată camera era decorată cu un tapet bleumarin, imprimat cu minuscule constelații argintii. Ei, i s-a împlinit dorința; acum era singură și se uita la stele. A scos telefonul ca să-i dea un mesaj lui Greg – ecranul era mort.

— Sigur că da, a spus Minnie, clătinând capul cu un mic hohot.

Dacă putea să spună ceva despre ghinioanele din acest nou an, lucrul acesta era că aveau, cu siguranță, simțul umorului.